

42

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 20 grudnia 1961 r.

w sprawie ratyfikacji przez Polskę Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. VIII ust. 2 Konwencji o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, sporządzonej w Nowym Jorku dnia 10 czerwca 1958 r., został złożony w Sekretariacie Organizacji Narodów Zjednoczonych dnia 3 października 1961 r. polski dokument ratyfikacyjny powyższej Konwencji.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne względnie dokumenty przystąpienia do powyższej Konwencji:

Izrael dnia 5 stycznia 1959 r.
Maroko dnia 12 lutego 1959 r.

z oświadczeniem, że Rząd J.K.M. króla Maroka będzie tylko stosował Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń arbitrażowych wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Zjednoczona Republika Arabska dnia 9 marca 1959 r.
Francja dnia 26 czerwca 1959 r.

z następującym oświadczeniem:

„1. Powołując się na możliwość przewidzianą w artykule I ustęp 3 Konwencji, Francja stwierdza, że będzie stosowała Konwencję na zasadzie wzajemności do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa; stwierdza ona również, iż będzie stosowała Konwencję tylko do sporów wynikłych ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są według jej prawa krajowego za stosunki handlowe.

2. Powołując się na Artykuł X ustępy 1 i 2 Konwencji, Francja oświadcza, iż Konwencja obejmuje wszystkie terytoria Republiki Francuskiej”.

Czechosłowacja dnia 10 lipca 1959 r.

z następującym oświadczeniem:

„Czechosłowacja będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze Państw nie będących stronami będzie ona stosowała Konwencję jedynie w takim zakresie, w jakim te Państwa zapewnią wzajemność traktowania”.

Syjam dnia 21 grudnia 1959 r.

Kambodża dnia 5 stycznia 1960 r.

India dnia 13 lipca 1960 r.

z następującym oświadczeniem:

„Zgodnie z artykułem I Konwencji Rząd Indii stwierdza, iż będzie stosował Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze Państwa będącego stroną tej Konwencji. Rząd Indii stwierdza również, że będzie stosował Konwencję tylko do sporów wynikających ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są przez prawo Indii za stosunki handlowe”.

Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich dnia 24 sierpnia 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosował postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarach Państw nie będących stronami jedynie w takim zakresie, w jakim zapewnią one wzajemność traktowania.

Ukraińska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 10 października 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarze Państw nie będących stronami Konwencji jedynie na zasadzie wzajemności.

Białoruska Socjalistyczna Republika Radziecka dnia 15 listopada 1960 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała postanowienia tej Konwencji w odniesieniu do orzeczeń arbitrażowych wydanych na obszarach Państw nie będących stronami jedynie w takim zakresie, w jakim zapewnią one wzajemność traktowania.

Norwegia dnia 14 marca 1961 r.

z następującym oświadczeniem:

„1. Będziemy stosowali Konwencję tylko do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze jednego z Umawiających się Państw.

2. Nie będziemy stosowali Konwencji do sporów, w których przedmiotem postępowania jest własność nieruchomości położona w Norwegii lub też prawo do takiej własności”.

Austria dnia 2 maja 1961 r.

Japonia dnia 20 czerwca 1961 r.

z oświadczeniem, że będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych jedynie na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Niemiecka Republika Federalna dnia 30 czerwca 1961 r.

z oświadczeniem, że na podstawie artykułu I ustępów 1 i 3 Konwencji Niemiecka Republika Federalna będzie stosowała Konwencję tylko do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa.

Rumunia dnia 13 września 1961 r.

z następującym zastrzeżeniem:

„Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję jedynie do sporów wynikających ze stosunków prawnych, zarówno umownych, jak i pozaumownych, które uważane są przez prawo rumuńskie za stosunki handlowe.

Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze innego Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze innych Państw nie będących stronami Rumuńska Republika Ludowa będzie stosowała Konwencję jedynie na zasadzie wzajemności ustalonej drogą porozumienia stron”.

Bułgaria dnia 10 października 1961 r.

z następującym oświadczeniem:

„Bułgaria będzie stosowała Konwencję do uznawania i wykonywania orzeczeń wydanych na obszarze Umawiającego się Państwa. W odniesieniu do orzeczeń wydanych na obszarze Państw nie będących stronami będzie ona stosowała Konwencję jedynie w takim zakresie, w jakim te Państwa zapewnią wzajemność traktowania”.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz